

?AŞURA GÜNÜ NE OLDU

<"xml encoding="UTF-8?>

Hz.Hüseyin(as)'ın Şehadeti:]

Hz. Hüseyin 72 kişilik küçük ordusuyla tarihin en büyük fedakarlık ve hemase destanını gerçekleştirmeye hazırlanırken 120 bin kişilik zulüm ve fesat ordusu zalimlerin rızasını kazanabilmek için tarihin en çirkin cinayet tablolarından birini oluşturmanın çabası içindeydiler.

Bir taraftan tarihin sayfalarında yiğitlik, fedakarlık, iman, cihat ve hak uğruna her şeyinden geçmenin sadıkane örneğini oluşturmak için cennet gençlerinin efendisi Resulullah'ın yadigarı

Hz. Hüseyin'in komutanlığında toplanan az bir grub ve diğer tarafta ise dünya ve makam sevgisi zalimlerden korkmak, çeşitli batıl taassuplar, kinler, cehaletler vb. batıl saiklerle hareket eden ve zulüm ve fesat güçlerinin hedeflerini amelen simgeleyen bir ordu karşı karşıya gelmişlerdi.

Adeta bu günde İslam ümmetinin ve tarihin gelecekteki akışının taktiri belirlenecekti. Öz Muhammedî İslam'ı yaşamak isteyenlere, İslam adı altında zulüm ve fıska dayanan nizamların sunduğu saptırılmış islam'ı yaşamak isteyenlerin safları birbirinden ayrılacaktı.

Ve bu iki çizgi ve yolun birbirinden farklı olduğunu anlamakta güçlük çekenler alternatifi olmayan iki, zit yoldan birini seçmek zorunda kalacaklardı. Bunun gerçekleşmesi için İslam beldelerini uyandıracak bir şok lazımdı. Bir ilahi kan ve sağlamlığında şüphe edilmeyen bir hareket lazımdı...

İşte Huseyni kıyamı sönmeye yüz tutmuş İslam çırağını yeniden nurlandırarak ve İslam ağacının kurumasını önleyecek böyle bir hareket idi. Hz. Hüseyin diyordu ki;

"Eğer Hz. Muhammed (s.a.a)'ın dini, benim kanım yere dökülmeden hayatını sürdüremeyecekse,

ben şehadete hazırım."

Bu ilahi kıyamı etraflıca incelemek için, kıyamdan önceki olaylar ve kıyamın başlamasından sonuna kadar vuku bulan hadiseleri ve kıyamdan sonra meydana gelen hadiseleri incelemek gerekir.

Ama hiç şüphesiz bu kıyamın zirvesini Aşura gününde vuku bulan hadiseler oluşturmaktadır. İşte bu makalede gün vuku bulan olaylar anlatılacaktır.

Şimdi bu kıyamın öyküsünü birlikte okuyalım:

Hicri 61. yılın Muharrem ayının onuncu günü yani Aşura günü sabah namazından sonra Hz. Hüseyin ordu komutanlarının her birinin vazifesini belirledi.

Diğer tarafta Ömer b. Sa'd da ordusunun saflarını düzeltmekle meşguldu. İmam'ın (a.s) gözü kalabalık düşman ordusuna takılıp karşısındaki sel gibi insanları görünce ellerini göğze kaldırarak şu duayı okudu:

"Allah'ım! Her gam ve kederde sığınağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim Sensin. Kalpleri zayıflatan, kurtuluş yollarını kapatan, dostları kaçıran düşmanları sevindiren nice gam ve musibetleri Sana şikayet ettim,

başkalarından ümidimi kesip Sana yöneldim. Ve Sen o gam ve üzüntüyü giderdin, onları sen izale ettin, her nimetin sahibi ve her dileğin nihyeti de Sensin."

Aşura günü İmam'ın ashabının düşman ordusuna yaptıkları hitabelerin yanı sıra bizzat kendiside hedefini açıklamak, ilahi mesajı ulaştırmak ve hücceti tamamlamak amacıyla defalarca düşman ordusunun karşısında durup tarihi hutbeler irad etmiştir

Ordusunun saflarını düzene soktuktan sonra İmam (a.s) atına binerek Ömer Sa'd'ın ordusunun karşısında durup ilk konuşmasını şöyle yaptı:

"Ey İnsanlar! Beni dinleyin; üzerime düşen sizlere öğüt ve nasihatimi dinlemedikçe ve bu bölgeye gelmemin sebebini öğrenmedikçe savaş hususunda acele etmeyin. Eğer delilimi kabul

edip,

sözümü tasdik eder de bana hak verirsiniz saadet yolunu bulmuş olursunuz ve savaş için de hiç bir sebep kalmaz. Eğer delilimi kabul etmezseniz; yaptığınız işin daha sonra gam ve

üzüntünüze sebep olmaması için dostlarınızı bir araya toplayıp düşünüp taşının ve sonra hakkımda aldığınız kararı uygulayın. Bana göz açtırmayın. Şüphesiz benim yardımcım Kur'an'ı indiren Allah'tır, salih kulların yardımcısı O'dur.

Ey Allah'ın kulları! Allah'tan korkun, dünyaya karşı ihtiyatlı davranın; eğer bütün dünya bir kişiye kalacak veya bir kişi orada sürekli kalacak olsaydı, peygamberler bâki kalmaya daha layıktı, rızaları celbedilmeye daha evla ve böyle bir hükme daha uygun olurlardı.

Ancak Allah Teala dünyayı fani olmak için yaratmıştır; yenileri eskilir, nimetleri zail olur, sevinci ise kararır (gam ve üzüntüye dönüşür). Dünya engebeli bir menzil ve geçici bir evdir. Öyleyse ahiretiniz için azık toplayın; en güzel azık ise sakınmaktır; Allah'tan sakının ki kurtuluşa eresiniz.

Ey insanlar! Allah Teala dünyayı, ehlini halden hale sokan fena ve zeval yurdu kıldı. Aldanan kimse, dünyaya aldanan ve bedbaht kişi de, ona bağlı olan kimsedir. O halde sakın bu dünya sizi aldatmasın.

Dünya kendisine itimad edenin ümidini kestiği gibi tamah edenlerin de umudunu boşa çıkarır. Sizin bir iş için toplandığınızı görüyorum; bu işle Allah'ı gazaplandırdınız.

Derken Allah da rahmetini sizden çevirdi ve size azabını gerekli kıldı. Rabbimiz ne güzel bir râbdır, siz ise ne kötü kullarsınız. Allah'ın emrine uymaya ikrar ettiniz ve elçisi olan Hz. Muhammed'e de iman ettiniz.

Ama daha sonra torunlarını ve Ehl-i Beyt'ini öldürmek için saldırıya geçtiniz. Şeytan sizin çevrenizi kuşatmıştır; böylelikle de size yüce Allah'ı hatırlamayı unutturmuştur. Allah sizi ve dileğinizi helak etsin. Biz, Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz."

İmam (a.s) daha sonra şöyle buyurdu: "Bunlar inandıktan sonra kafir olanlardır. Bu zalim kavim Allah'ın rahmetinden uzak olsun"

İmam Hüseyin (a.s) hutbenin üçüncü bölümünde kendini tanıtarak onlara şu şekilde nasihat ve öğüt verdi:

“Ey insanlar! Soyumu söyleyin, ben kimim? Sonra kendinize gelin, nefsinizi kınayın. Bakın, beni öldürmeniz, hürmetimi gözetmemeniz size caiz midir? Ben, Peygamberinizin kızının oğlu değil miyim?

Ben, Peygamberinizin vasisi ve amcası oğlunun oğlu değil miyim? Ben, herkesten önce Allah’a iman eden ve Peygamber’in risaletini tasdik eden kimsenin oğlu değil miyim? Seyyid-uş Şüheda olan Hamza, babamın amcası değil midir?

Cafer-i Tayyar amcam değil midir? Peygamber’in benim ve kardeşim hakkındaki: “Bu ikisi cennet gençlerinin efendileridir” sözünü duymamış mısınız?

Eğer sözümü tasdik ederseniz, bu söylediğim sözler bir gerçektir. Allah’a andolsun ki, Allah Teala’nın yalancıya gazab ettiğini ve uydurduğu sözün zararını kendisine çevirdiğini bildiğim günden beri yalan söylemiş değilim.

Eğer beni yalanlarsanız şimdi müslümanların arasında Peygamber’in ashabından olan kimseler mevcuttur; bunu onlardan soracak olursanız size söylerler. Cabir b. Abdullah-i Ensari,

Ebu Said-i Hudri, Sehl b. Sa’d-is Saidi, Zeyd b. Erkam ve Enes b. Malik’ten sorun, öğrenin; şüphesiz onların hepsi, Resulullah’ın benim ve kardeşimin (Hasan’ın) hakkında buyurduğu sözü duymuşlardır. Bu sözler, sizi kanımı dökmekten alıkoymuyor mu?”

Bu arada Şimr b. Zil Cuşen bağırarak dedi ki: “O kalbiyle değil de diliyle Allah'a ibadet ediyor, ne söylediğini bilmiyor”

Habib b. Mezahir İmam’ın (a.s) ordusunun adına ona şöyle cevap verdi:

“Hayır, Allah’a diliyle ibadet eden ve tam bir sapıklık içerisinde olan sensin. Evet, ben çok iyi biliyorum ki sen mevlam Hüseyin’in (a.s) buyurmuş olduğu şeyden korkmuyorsun. Çünkü Allah, pâk olmayan kalbini mühürlemiş, taş gibi yapmıştır.”

İmam (a.s) sözlerine şöyle devam etti:

“Ben ve kardeşim hakkında Peygamber'in buyurduğu bu sözde şüpheniz varsa benim Peygamberinizin kızının oğlu olduğumda da mı şüphe ediyorsunuz? Allah'a andolsun ki, doğu ve batı arasında (bütün dünyada),

sizin ve dışınızdakiler arasında da Resulullah'ın benden başka torunu yoktur. Yazıklar olsun size! Acaba öldürdüğüm bir kimse veya zayi ettiğim bir mal ya da (size vurduğum) bir yara karşılığında mı beni cezalandırmak istiyorsunuz?

İmam Hüseyin'in (a.s) sözü bu noktaya varınca Kufe ordusu tam bir sessizlik içerisinde idi ve onlardan bir tepki ve cevap müşahade etmiyordu. Sonra kendisini davet eden ve Ömer-i Sa'd ordusu içerisinde olan ünlü kişilerden birkaçına hiteben şöyle buyurdu:

“Ey Şebes b. Rib'i, ey Haccar b. Ebcer, ey Kays b. Eş'as ve ey Yezid b. Haris! “Meyvalarımız yetişmiş, çevremiz (bağ ve bahçelerimiz) yeşermiştir ve senin emrinde olacak donanmış bir ordu da hazırdır” diye mektup yazan siz değil miydiniz?! Söz ve ahdinizi unuttunuz mu?”

Onlar: “Biz böyle bir şey yazmadık” diye İmam'ın sözlerini inkar ettiler.

İmam: “Hayır! Vallahi siz böyle yazdınız” dedi.

Bu arada Kays b. Eş'as yüksek bir sesle: “Biz ne dediğini bilmiyoruz. Niçin amcan oğlu Yezid'e biat etmiyorsun? Biat ettiğin takdirde sana karşı istediğin gibi davranılacak ve sana en ufak bir zarar bile gelmeyecektir.” dedi.

İmam Hüseyin (a.s) ona cevaben buyurdu ki:

“Ey Kays! Sen Haşimoğulları'nın Müslüm'ün kanından başka bir kan mı senden istemelerinden korkuyorsun? Hayır, Allah'a andolsun ki, ben onlara zillet elini vermeyeceğim ve köleler gibi de onların önünden kaçmayacağım... Rabbimiz olan Allah'a sığınırım.”

Kufe ordusu İmam'ın sözlerine mızrak ve ok atarak cevap verdiler.

Daha sonra İmam bineğinden inerek bineğin yularını Akabet b. Sem'an'a verdi ve geriye döndü.

Küfür ordusundan olan abdullah b. Havze-i Temimi ileri çıkıp İmam'ın ashabına hitaben yüksek bir sesle: Hüseyin sizin aranızda mı? diye sordu.

İmam'ın (a.s) ashabından birisi: "Evet, Hüseyin burdadır. Ne istiyorsun?" diye cevap verdi.

Abdullah b. Havze İmam'a hitaben şöyle dedi: Ey Hüseyin! Seni cehennemle müjdeliyorum!"

İmam Hüseyin (a.s): "Yalan söyledin; çünkü ben bağışlayıcı, kerim, itaat edilen ve şefa'at kabul eden Allah'a doğru gidiyorum; sen kimsin?" buyurdu

Abdullah: "Ben Havze'nin oğluyum" dedi.

Bunun üzerine İmam ellerini kaldırarak şöyle dua etti: "Allah'ım, onu cehenneme götür."

Abdullah b. Havze İmam'ın bu duasına öfkelenerek atını İmam'a doğru mahmuzladı. Atın ayağı bir taş'a takılması sonucu Abudullah b. Havze yere yıkıldı ve ayağı eyerin üzengisine takıldı. At ürkerek onu arkasında sürükledi ve çöldeki taşlara çarparak bedeni parçalanmış ve yarı canlı bir halde ateş yakılmış olan bir çukura attı.

Ömer b. Sa'd'ın piyade birliklerinin başında hareket eden Mesruk b. Vali-i Hazremi bu manzarayı görünce geri dönerek kendi ordularına ulaştı ve şöyle dedi: "Hayır; Allah'a andolsun, ben hiç bir zaman Resullullah'ın Ehl-i Beyti'yle savaşmayacağım. Çünkü onların Allah katında yüce makamları ve değerleri var."

Daha sonra Zuheyr b. Kayn İmam'ın yanına gelerek Kufelilerle konuşmak için izin istedi. İmam Zuheyr'e izin verdi.

Zuheyr Ömer b. Sa'd'ın ordusunun karşısında durarak yüksek sesle şöyle dedi: "Ey Kufe halkı! Sizi Allah'ın azabından sakındırıyorum; müslümanın müslüman kardeşine nasihat etmesi gerekir ve

bu ana kadar bizler din kardeşiyken ve aramıza kılıç girmemişken bu bağı kesmeyelim. Ancak

aramıza kılıç girdiğinde biz bir ümmet ve siz de başka bir ümmet olacaksınız.

Bilin ki, Allah Teala nasıl davranacağımızı göstermek için biz ve sizi Resulullah'ın Ehl-i Beyt'iyle imtahan ediyor. Yezid ve Ubeydullah b. Ziyad gibi azgınlara itaat etmekten sakınmanızı ve Resulullah'ın evlatlarına yardım etmenizi istiyorum.

Aksi durumda çok geçmeden gözleriniz yuvalarından çıkaracak, el ve ayaklarınızı bağlayacak ve bedenlerinizi hurma ağaçlarına asacaklardır."

Ömer b. Sa'd'ın ordusu ona çirkin sözler söyleyerek Hüseyin ve yaranlarını öldürüp veya İbn-i Ziyad'a teslim etmedikçe bu savaştan vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler.

Zuheyr dedi ki: "Vallahi Fatıma'nın (s.a) evlatları Sümeyye'nin çocuklarından dostluğa daha layıktırlar. Onlara yardım etmiyorsanız, bari savaştan uzak durun."

Bu sırada Şimr Zuheyr'e doğru bir ok atarak dedi ki: "Sus, Allah sesini kessin. Boş laflarınla bizi yordun."

Zuheyr cevap olarak Şimr'e hitaben şöyle dedi: "Ey Şimr! Ben seninle konuşmuyorum; çünkü sen insan değilsin. Senin Kur'an'dan doğru dürüst hatta bir ayet bile bildiğini sanmıyorum. Kıyamette seni rezillik ve cehennem ateşiyle müjdeliyorum."

Şimr: "Çok geçmeden Allah seni ve imamını öldürecektir."

Zuheyr: "Beni ölümle mi korkutuyorsun? Allah'a andolsun Hüseyin'in yanında ölmek benim için sizinle ebedi yaşamaktan daha iyidir."

Tekrar orduya hitap ederek dedi: "Ey Allah'ın kulları! Dikkatli olun bu alçak adam sizi dinden çıkarmasın. Vallahi Muhammed'in şefaati onun evlatlarını ve yardımcılarını kılıçtan geçip öldürenlere ulaşmayacaktır."

İmam Hüseyin'in (a.s) ashabından birisi Zuheyr'e dedi ki: "Ey Zuheyr! Sen Firavunoğulları'nın mü'mini gibi onları nasihat ettin. Allah seni mükafatlandırsın."

Sonra abid, zahid bir kişi olan, meşhur Kur'an karilerinden sayılan ve kavmi arasında yüce bir makamı olan Bureyr b. Huzayr Kufelilere nasihat etmek için İmam Hüseyin'den (a.s) izin istedi.

İmam izin verince, Bureyr savaş meydanına giderek şöyle dedi:

"Allah halkı diniyle müjdelemek, hidayet ederek kendisine davet etmek ve insanların yolunu aydınlatan yanan bir ışık olması için Muhammed'i peygamber olarak gönderdi. Bunlar peygamberin evlatlarıdır; hangi hakla suyun yolunu onlara kapadınız.

Kufeliler: "Ey Bureyr! Bitir sözünü. Vallahi Hüseyin hiç bir kimsenin susuz kalmadığı bir şekilde susuz kalacaktır."

Bureyr sözlerine şöyle devam etti: "Ey insanlar! Muhammedin mesajının izleri sizin aranızdadır ve bunlar Peygamber'in Ehl-i Beyt'idirler; o halde onlara nasıl davranacağınıza bakın."

Kufeliler: "Hüseyin Ubeydullah b. Ziyad'ın emrine teslim olsun, sonra nereye isterse gitsin."

Bureyr: "Vay halinize ey Kufeliler! İmamım Hüseyin'e gönderdiğiniz mektuplarda can vermeye hazır olduğunuzu yazdığınızı unuttunuz mu? şimdi Hüseyin ve ashabı davetinize olumlu cevap vererek sizlere yardıma koştu onları İbn-i Ziyad'a mı teslim edeceksiniz.

Resulullah'ın evlatlarına böyle mi davranıyorsunuz. Ne kadar alçak insanlarsınız sizler?! Allah Teala kıyamette sizleri susuz bıraksın."

Bu sırada Kufelilerden birisi: "Ey Bureyr! Neden bahsettiğini bilmiyoruz."

Bureyr: "Gerçek yüzünüzü bana gösterip sizleri daha iyi tanımamı sağlayan ve beni aydınlatan Allah'a şükür ediyorum. Allah'ım; ben bu kavmin yaptıklarından uzağım ve sana sığınıyorum.

Allah'ım bu insanların yaptıklarıyla senin karşında hazır olduklarında baş aşağı oluncaya kadar sürekli onlara bela ver ve gazap et."

Bureyr'in sözleri buraya ulaşınca Kufeliler onu oklarına hedef ettiler ve Bureyr kendi safına geri döndü.

Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) atını ileri sürerek Kufelilerin karşısında durdu ve elindeki Kur'an'ı başının üzerine bırakarak şöyle buyurdu: "Ey İnsanlar! Bizimle sizin aranızda Allah'ın kitabı ve ceddin Resulullah'ın sünneti hakem olsun.

Bilmiyor musunuz ki, üzerimdeki gömlek, elimdeki bu kılıç ve kalkan Resulullah'a aittir."

Kufeliler İmam'ın sözlerini doğruladılar.

İmam: "Ey Kufe halkı! Öyleyse sizi benimle savaşa sürükleyen şey nedir?"

Kufeliler: Emir Ubeydullah b. Ziyad'a itaat etmek.

İmam (a.s): "Böyle bir kişiye biat eden ve kılıçlarını bize çeken, Allah'ın düşmanlarının dostları olan, aranızda ne bir adaleti uygulacak ve ne de kendilerine yeni bir ümit bağlayabileceğiniz kimselere destek olan sizlerin elleri kesilsin. Zalimlerin kılıcının sizlere hükmettiği ve zalimlerin zulümlerinin yeryüzünü kuşattığı bir durumda Resulullah'ın Ehl-i Beyt'inden yüz çevirdiniz.

Yazıklar olsun size; Allah'ın kitabını unuttunuz ve buyruklarını tahrif ettiniz. Sizler şeytanın izleyicisi olan günahkarlar grubunu izlemektesiniz. Resulullah'ın sünnetlerini söndürmektesiniz.

Peygamber'in Ehl-i Beyt'i olan bizleri bıraktınız ve bize uymadınız. Vallahi ahdinden dönmek sizin eskiden beri süre gelen adetinizdir. Yaşantınızın temeli bunun üzerine kurulmuştur. Doğrusu ahdinden dönmek sizin benliğinizde kök salmıştır.

Ve onun meyvesi bize acı ve gasıplara ise tatlıdır. Bilin ki, İbn-i Ziyad beni savaşa zillet arası iki yolda bırakmıştır ve biz zillate boyun eğmeyiz. Çünkü Allah Teala,

Resul'u, müminler, temiz kimseler ve zamanın izzetli kimseleri bu alçaklığı ve zilleti bizim için hoş görmezler. Bizim zamanın zalimlerinin itaaatını yiğitlerin katligahına tercih etmemizi kabul etmezler.

Şimdi ben, Ehl-i Beytim ve sayıları az olan dostlarımla Allah yolunda kıyam etmiş ve şehadeti canıma satın almışım.

Ey insanlar! Allah'a andolsun bundan sonra süvarinin bineğe binerek meydanda gezdiği süre miktarınca dünyada kalırsınız. Bu sözü babam, ceddîm Resulullah'tan bana nakletti. Şimdi ey Hür kendi işinize bakın ve toplanarak işi bitirin.

Ancak bilin ki Hüseyin'in ümidi ancak yüce Allah'adır. Çünkü hayatı Allah'ın kudreti elinde olmayan kimse yoktur. Doğrusu benim Allah'ım sırat-ı müstakim üzeredir."

Sonra İmam Resulullah'ın büyük sahabesi Fervet b. Mesik-i Muradi'nin şu şiirlerini okudular:

Ey millet eğer biz sizi yenersek bu bizim şanıımızdır.

Ve eğer yenilirse bilin ki yenilmiş değiliz

Eğer öldürürsek zafer bizimdir

Ve eğer öldürülürsek yine zafer bizimdir.

Biz korkak insanlar değiliz

Biz dünyanın cesurlarının efendileriyiz.

Öldürülürsek şehadet ve fedakarlık günümüz gelmiştir.

Doğrusu ölüm pencelerini bir halkın üzerinden çekip diğerlerinin üzerine doğru uzatır.

Geçmişler geçip gittikleri gibi bugün de bizim ve dostlarımızın geçip gideceğimiz gündür.

Dünyanın efendileri diri kalsalardı biz de mülk ve melekutun efendileri olduğumuz için diri kalırdık.

Ve eğer dünyanın yiğitlerinin yolları ebedi hayata vardiysa

Yiğitlik hükmüyle ebedilik yolu herkesten önce bize açıktır.

Daha sonra İmam (a.s) dua için ellerini kaldırarak şöyle buyurdu: “Allah’ım; bu kavme bir damla yağmur yağdırma ve asrın zalimlerini onlara hakim kıl ve Sakafî gencini onlara musallat et ki dönemin zillet ve ölüm şarabını onlara içirsin.

Doğrusu onlar yalan konuşmuş, ahitlerini bozmuşlar. Ve Sen iyice biliyorsun ki biz Sana tevekkül etmişiz ve şüphesiz dönüşümüz Sanadır.”

Sonra İmam (a.s) Ömer b. Sad’a hitaben buyurdu ki: “Ey Ömer! Gerçekten beni öldürmekle Rey ve Gorgan’ın emiri mi olacağını sanıyorsun? Allah’a andolsun ki bu makama ulaşamayacaksın ve bir yarar elde edemeyeceksin, bu kesin bir vaaddir.

Şimdi elinden geleni yap. Şüphesiz benden sonra yüzün gülmeyecek. Kufe çocuklarının senin başınla oynadıklarını ve onu taşlarına hedef aldıklarını görür gibiyim.”

Ömer b. Sa’d İmam’ın bu sözlerini duyunca öfkeyle ordusuna geri döndü. Ömer b. Sa’d’ın yanında olan ve İmam’ın sözlerini duyan Hür b. Yezid-i Riyahi Ömer b. Sa’d’a dedi ki: “Ey Sa’d’ın oğlu! Gerçekten sen Hüseyin ile savaşmak mı istiyorsun?”

Ömer Sa’d: “Evet; vallahi bu savaşın en küçük sonucu baş ve elleri kesmektir.”

Hür: “Acaba Hüseyin’in senin hakkında dediği şeyler üzerinde iyice düşündün mü?”

Ömer Sa’d: “Evet; şüphesiz iş benim elimde olsaydı kabul ederdim, ancak emirin İbn-i Ziyad savaşa ısrar ediyor ve bu hususta benim hiç bir yetkim yoktur.”

Hür, Ömer Sa’d’ın ordusundaki diğer askerlere bakıverdi ve yanında Kurrat b. Kays’ın olduğunu gördü. Ona sordu ki: “Ey Kurrat! Atına su verdin mi?”

Kurrat: “Hayır, ey Hür.”

Hür: “Onu sulamak istemiyor musun?”

Hürr’ün konuşmaları Kurrat’ı kuşkulandırdı ve Hürr’ün kendisini savaştan uzaklaştırmak istediğini ama kimsenin bunu farketmesini istemediğini sandı.

Hür atını İmam Hüseyin'in ashabına doğru sürdü. Bu arada Muhacir b. Avs onu görünce şöyle ferya etti: "Ey Hür! İmam Hüseyin'in ordusuna mı saldırmak istiyorsun?"

Hürr'ün bütün vücudunu titreme sardı ve rengi kaçtı.

Hürr'ün bu durumunu görünce Muhacir: "Vallahi, bana Kufe'nin en cesur yiğidi kimdir diye soracak olsalardı senden başka kimseyi göstermezdim. Bu halin nedir?" dedi.

Hür: "Ey Muhacir: Ben kendimi cennetle cehennem arasında görüyorum ve ben bu ikisinden birini seçmek zorundayım. Vallahi kesilsem ve öldürülsem bile cennetten başka bir şeyi seçmeyeceğim."

Daha sonra Hür İmam Hüseyin'in ashabına doğru ilerleyerek İmam Hüseyin'in ve ashabının yüzüne bakmaktan utanır bir halde başını önüne eğmiş kendi kendine şöyle diyordu:

"Allah'ım; sana yöneldim ve yaptıklarımдан tövbe ediyorum. Tövbemi kabul buyur. Doğrusu ben senin velilerinin kalbini incittim; Peygamber'inin evlatlarını avare ettim. Sonra Hz. Hüseyin'e hitaben Ya Eba Abdullah! Ben yaptıklarımдан pişmanım. Tövbem kabul olur mu?" dedi

İmam Hüseyin: "Evet, Allah tövbeni kabul eder ve günahlarını bağışlar." dedi.

Hür: "Sizinle savaşmak için Kufe'den dışarı çıktığımda bir ses duymuştum biri bana seslenerek dedi ki: Ey Hür! Seni cennetle müjdeliyorum. Kendi kendime düşündüm ve dedim ki: Yazıklar olsun Hürr'e! Resulullah'ın evladiyla savaşmaya gittiğinde cennetle müjdeleniyor."

İmam: "Doğrusu iyilik sana yönelmiştir. Allah sana hayırlı mükafat versin."

Daha sonra Hür İmam'dan Kufelilere konuşmak amacıyla savaş alanına gitmek için izin istedi.

İmam (a.s) Hürr'e izin verdi. Hür meydana çıkarak yetkin bir sesle şöyle dedi: "Ey Kufe halkı! Anneniz size matem tutsun.

Resulullah'ın evladını davet ettiniz ve canlarınızı onun yolunda feda edeceğinizi söylediniz. Ve şimdi size gelmişken onu aranıza almış ona kılıç çekmişsiniz ve esirler gibi özgürlüğünü elinden almış ve suyun yolunu ona kapamışsınız?!

Peygamber'inizin evlatlarına böyle mi davranıyorsunuz; ne kadar da kötü bir halksınız sizler!
Susadığınızda Allah size su vermesin."

Bu sırada Ömer Sa'd'ın piyade birliklerinden bir grubu Hürr'ün üzerine yürüdüler. Hür geri dönerek İmam Hüseyin'in yanında yer aldı. Çünkü İmam Hüseyin ashabını savaşı başlatmaktan sakındırıyordu.

Şimr b. Zil Cuşen öne atılarak şöyle dedi: "Kızkardeşimin çocukları neredeler? Abbas ve kardeşleri neredeler?"

Onlar Şimr'e cevap vermekten sakındılar.

İmam: "Kafir bile olsa ona cevap verin." dedi.

Dediler ki: "Ne istiyorsun, ey Şimr?"

Şimr: "Ey kızkardeşimin çocukları! Size eman aldım. Kendinizi helaketa atmayın ve emirimiz Yezid'in emrine teslim olun."

İmam Hüseyin'in kardeşi Ebul Fazl Abbas dedi ki: "Allah'ın laneti sana ve aldığın emana olsun.

Resulullah'ın evladı emanda olmadığı halde bize eman mı veriyorsun?! Bizden lanetlenmiş kimselerin emrine mi teslim olmamızı istiyorsun?! Amellerin ne kadar kötü ve ne kadar alçak bir düşüncen var, ey Şimr!"

Ömer b. Sa'd yayına bir ok taktı ve İmam Hüseyin'in ordusuna doğru ilerleyerek ilk oku atıp şöyle dedi: Şahid olun ki, Hüseyin ve ashabına ilk oku atan benim; emir Ubeydullah'ın yanında buna tanıklık yapın.

Küfür ordusu komutanının bu hareketinden sonra her taraftan İmam Hüseyin ve ashabı üzerine oklar yağmur gibi yağmaya başladı ve ashaptan ok isabet etmeyen kimse kalmadı.

İmam: "Ey yaranlarım! Kalkın. Allah sizi hayırla mükafatlandırsın. Kaderimizde olan şehadete doğru yürüyün. Doğrusu bu oklar Kufe halkının elçileridirler."

İmam'ın ashabı küfür ordusuna karşılık vermek için saldırıya geçti. Böylece savaş başladı ve bir süre devam etti. Bu saldırı sona erip artalık yatışarak toz toprak çöktüğünde İmam (a.s)'ın ashabından 50 kişi şehid olmuştu.

Gürültü yatıştıktan sonra Ziyad b. Ebi Süfyan'ın kölesi Yesar ve Ubeydullah b. Ziyad'ın kölesi Salim meydana çıkararak Habib b. Mezahir ve Bureyr b. Huzayr'i savaşa davet ettiler. Bu sırada cesur, yiğit,

uzun boylu ve güçlü bir şahıs olan Abdullah b. Umeyr-i Kelbi onlarla savaşmak için İmam'dan izin istedi. Ebu Abdullah (İmam Huseyn) (a.s) ona izin vererek buyurdular ki: "Ben onu (Abdullah b. Umeyr'i) tecrübeli bir savaşçı biliyorum."

Salim ve Yesar onun kim olduğunu sormaları üzerine Abdullah recez okuyarak kendisini tanıttı.

Onlar: "Biz seni tanımıyoruz. Zuheyr, Bureyr veya Habib meydana çıksın."

Abdullah, Yesar'a hitaben, "Benimle savaşmaktan mı çekiniyorsunuz diyerek" kılıçla ona saldırdı. Salim Abdullah'ın Yesar'la savaşmakta olduğunu görünce arkadan ona saldırdı.

Abdullah'ın dostları, arkanı gözetle diye bağırdılar. Salim kılıcını indirdi. Abdullah bu darbeyi sol eliyle karşılayınca parmaklarını kaybetti.

Sonra Abdullah, Salim'i de cehenneme gönderdikten sonra İmam'ın yanına döndü. İmam (a.s)'ın yanına yaklaştığında eşi çadırlardan dışarı çıkarak dedi ki: "Anam, babam sana feda olsun ey Abdullah.

Savaş meydanına dön, kendini Resulullah'ın (s.a.a) yakınlarına ve evlatlarına feda et. Allah'a andolsun birlikte şehid oluncaya kadar seni yalnız bırakmayacağım."

Abdullah: "Biraz önce beni savaştan alıkoymak istiyordum. Ne oldu ki, şimdi kendin de meydana gitmek istiyorsun."

Abdullah'ın eşi: "Beni kınama. Şimdi İmam'dan duyduğum bir söz kalbimi yaktı."

Abdullah: "Ne duydun İmam'dan?"

Abdullah'ın eşi: "Biraz önce çadırların arasında durmuştum. Birden İmam'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Benim dostlarım ne kadar da az."

Abdullah: "Ya Eba Abdullah, ey mevlamız; dedi emredin eşim çadırlara geri dönsün."

İmam: "Allah, Resulullah'ın evlatlarının yardımına koşan sizleri hayırla mükafatlandırsın. Ey Ümm-ül Veheb! Çadırına dön. Allah Teala kadınlardan cihadı kaldırmıştır." dedi.

Ömer b. Halid-i Seydavi kölesi Sa'd'le, Cabir b. Haris ve Mucammi b. Abdullah-i Aizi birden yerlerinden fırlayarak topluca Kufelilere saldırdılar ve Ömer b. Sa'd'ın ordusunun ön saflarını yararak ordunun kalbine doğru ilerleyip onlardan bir çoğunu öldürdüler.

Ömer Sad'ın ordusundan bir grup onları ablukaya aldılar ve İmam'ın diğer ashabından ayırdılar.

İmam (a.s) kardeşi Abbas'a onlara yardım etmesini emretti. Ebul Fazl Abbas bir arslan gibi küfür ordusuna saldırdı

ve yaralanan dostlarını kurtardı. İmam'ın (a.s) bu fedaileri bir kez daha cesurca saldırarak şeytan ordusundan onlarcasını cehenneme gönderdiler ve nihayet şehid oldular.

Bu esnada İmam Hüseyin (a.s) eliyle mübarek sakalını tutarak şöyle buyurdular: "Allah'a andolsun ki, kanıma boyandığım halde rabbime kavuşuncaya kadar ben onların isteklerine teslim olmayacağım."

Daha sonra İmam Kufelilere hitaben şöyle buyurdu: "Acaba aranızda feryadımıza yetişip bize yardımda bulunacak bir kimse yok mudur? Acaba Resulullah'ın haremini (Ehl-i Beyt'ini) savunacak birisi yok mudur?"

Bunun üzerine Ehl-i Beyt kadınlarının ağlama sesleri yükseldi. Ömer Sa'd'ın ordusu arasında bir kargaşalık başgösterdi. İmam'ın yardım istediğini duyan ve

Kufe ordusundan olan Sa'd b. Haris-i Ensari kardeşiyle birlikte pişman olup küfür ordusuna saldırarak şeytan izleyicilerinin bir çoklarını kanlarına boyadıktan sonra kendileri de şehid

oldular.

Böylece İmam'ın ashabı gittikçe azalmaya ve şehidlerin sayısı çoğalmaya başladı. Daha sonra savaş ferd ferd olarak sürdü ve İmam Hüseyin'in ashabından her biri Kufelilerden bir çoğunu cehenneme gönderdi.

Amr b. Haccac yüksek bir sesle Kufelilere, "Ey Kufeliler! Kimlerle savaştığınızı biliyor musunuz? Bunlar, karşılarına çıkan herkesi öldüren savaşçılardır. Bunları taş yağmuruna tutun ve işlerini bitirin" diye hitap etti ve hemen peşinden komutası altındaki askerlerle İmam Hüseyin'in ordusunun sağ koluna saldırdı. İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı dağ gibi onların karşısında direniş gösterip onlardan kalabalık bir grubu öldürdüler.

Komutanları geri çekilme emri verdiler. İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı onları ok yağmuruna tuttu. Bu esnada Amr b. Haccac, Abdullah-i Beceli'yle birlikte tekrar saldırıya geçti.

Havaya yükselen toz toprak yatışınca İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, Müslim b. Avsece'nin yere düştüğünü gördüler. Müslim b. Avsece dönemin en cesur yiğitlerindendi. İmam Hüseyin'in elçisi Müslim b. Akil Kufe'ye geldiğinde

O mal ve para toplayıp techizat almada ve halktan biat toplamada onun vekiliydi. Ve yine Tasua günü akşam İmam Hüseyin "Ben biatımı sizin üzerinizden kaldırdım; kalkın gidin" buyurunca Müslim b. Avsece İmam'a şöyle demişti: "Ey Resulullah'ın torunu! Seni bırakarak nasıl gidebiliriz? Bu durumda Allah'a ne cevap veririz? Hayır,

vallahi mızrağımı düşmanların göğsünde kırıncaya kadar ben sizden ayrılmam ve elimde kılıç olduğu müddetçe düşmanlara saldırırım. Silahım olmazsa onlarla taşla savaşırım.

Allah'a andolsun, biz Peygamber'in hürmetini gözettiğimizi yakîn edinceye kadar sana yardım etmekten vazgeçmeyeceğiz. Allah'a andolsun, ben senin yolunda yetmiş kere öldürülür,

sonra dirilir, tekrar öldürülerek yakılırsam ve külümü yele savururlarsa yine sizden ayrılmam. Oysa şimdi sadece bir kere şehid olacakken sizi nasıl bırakabilirim ve ondan sonra ebedi keramet ve saadete ulaşacağım." Bu özelliğe sahip olan Müslim b. Avsece şimdi kanlara

boyanmıştı.

İmam Hüseyin ve Habib b. Mezahir onun baş ucuna geldiler. İmam onun hakkında dua ederken Habib b. Mezahir de şöyle diyordu: “Seni bu halde görmek bana zordur, ama seni cennetle müjdeliyorum. Müslim hayatının son anlarında zayıf bir sesle, Allah Teala seni de iyi bir müjdeyle müjdelesin.” dedi.

Habib: “Ey Müslim! Senden sonra sağ kalacak olsaydım bana vasiyet etmeni ve dileğini yerine getirmeyi isterdim. Ancak biliyorum ki böyle bir fırsat yoktur ve yakında ben de sana kavuşacağım.”

Müslim: “Ey Habib! Tek vasiyetim şudur ki, kesinlikle İmam Hüseyin’e yardım etmekten vazgeçme ve hayatta olduğun sürece ona yardım et.”

Bu sözlerden sonra Müslim gözlerini kapayarak canını Allah'a teslim etti. Bunun üzerine İmam şu ayeti okudu: “Mü'minlerden öyle kimseler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler, onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar, hiç bir değişme ile (sözlerini) değiştirmediler.”(Ahzab/23)

Ömer b. Sa'd'ın askerleri, “Müslim b. Avsece'yi öldürdük” diye haykırıyorlardı. Ansızın Şibes b. Rib'i şöyle seslendi: “Ey insanlar! Ananız sizin yasınızı tutusun. Müslim gibi birisi öldürülür de siz sevinir misiniz?

Yazıklar olsun size! Müslümanlar arasında onun ne kadar büyük bir makamı olduğunu bilmiyor musunuz? Allah'a andolsun savaşlarda müşrikler onun kılıcı önünden kaçarlardı ve tek başına öyle bir yiğitlik gösterirdi ki bütün orduyu hayrete düşürdü.”

Yine Ömer Sa'd'ın ordusu ilk önce İmam Hüseyin'in ordusunun sağ koluna saldırdı. Bu saldırıyı defederken Abdullah b. Umeyr-i Kelbi şaşırılacak bir direniş gösterdi ve tek başına onların içine dalarak bir çoklarını kılıçtan geçirdi.

Sonra Hani b. Semit-i Hazremi adında ki düşman askeri kılıçla Abdullah'ın sağ kolunu ve bir diğeride onun ayağını kesti.

Böylece Abdullah b. Umeyr esir düştü, esir düşer düşmez düşmanlar onu, ordunun gözü önünde mızrak ve kılıçlarla bedenini paramparça ederek şehid ettiler.

Çadırlarda bulunan eşi Ümm-ü Veheb katlığâha gidip kocasının cansız bedeninin yanına oturup yüzünün kanını silerek dedi ki: "Ey Abdullah! Cennet sana mübarek olsun. Allah'tan bana da seninle birlikte cennette yer vermesini istiyorum."

Bu sahneyi gören Şimr kölesine bu kadını öldürmesini emretti. Köle Şimr'in emrini yerine getirerek bu fedakâr ve mümin kadını şehit etti; böylece Ümm-ü Veheb Aşura günü şehid düşen ilk kadın oldu.

Daha sonra köle Abdullah'ın başını gövdesinden ayırarak onu İmam'ın çadırlarına doğru fırlattı. Abdullah'ın annesi oğlunun başını alıp öptükten sonra eline uzun bir sopa alarak düşmana saldırdı. Ama İmam onu geri çevirmelerini emretti ve ona şöyle buyurdu: "Geri dön. Allah günahlarını affetsin. Cihad kadınlardan kaldırılmıştır."

Şimr tekrar hücum etti. Zuheyr b. Kayn dostlarından on kişiyle birlikte ona karşı koyarak Şimr'in ordusunu geri püskürttü.

Suvari birliklerin komutanı olan Kudret b. Kays askerlerinin bozguna uğradığını görünce Ömer b. Sa'd'dan yardım istedi. Ömer b. Sa'd bir birlik daha yardım gönderdi.

İmam Hüseyin'in ashabı yiğitçe savaşarak küfür ordularını cehenneme gönderiyorlardı. Allah adamları omuz omuza vererek İmam ve Resulullah'ın Ehl-i Beyt'ini yüzük kaşı gibi aralarına alıp canlarını onlara feda ediyor,

küfür ordularıyla Allah'ın dininin önderleri arasında uzun bir çelik duvar oluşturuyorlardı. Ömer b. Sa'd bu çelik engeli dağıtmak istiyor; ancak askerleri bunun başaramıyorlardı.

Ömer b. Sa'd ansızın İmam Hüseyin'in çadırlarını yakmalarını emretti. Çadırlar ateş alınca kadın ve çocuklar korkarak çadırlardan dışarı çıktılar. Bu arada Ebu Şe'sa-i Kindi İmam'ın huzurunda Kufelileri oklarıyla cehenneme gönderiyordu.

İmam onun hakkında şöyle dua etti: "Allah'ım; onun pazusunu güçlü kıl, oklarını hedefine ulaştır

ve cennetle mükafatlandır." Ebu Şe'sa Ömer Sa'd'ın askerlerinden bir çoğunu öldürdükten sonra şehadete ulaştı.

Öğle güneşi gökyüzünde parlayıp yakıcı ışınlarını Kerbela çölüne yansıtmaktaydı. Ebu Semame-i Saidi güneşe baktıktan sonra İmam Hüseyin'e hitaben arzetti ki: "Ey Eba Abdullah! Canım size feda olsun.

Bu ordunun sana ve seninle savaşmaya yaklaşmış bulunduklarını görüyorum. Allah'a andolsun ben kanıma boyanıp sizin emrinizde ölmedikçe siz ölmeyeceksiniz. Şimdi son bir kez öğlen namazını sizinle birlikte kılmak istiyorum."

İmam gökyüzüne bakarak buyurdu ki: "Bize namazı hatırlattın; Allah seni zikir ehli olan namaz kılanlardan kılsın. Evet, şimdi öğle namazının ilk vaktidir. Düşmandan namaz kılmamız için savaşı durdurmalarını isteyin."

Kufe ordusuna geçici olarak ateşkes teklif edildiğinde, batıl ordusunun ileri gelenlerinden biri olan Husayn b. Numeyr şöyle dedi: "Sizin namazınız kabul değil."

Habib b. Mezahir-i Esedi ona cevaben şöyle dedi: "Ey Numeyr! Ey cahil Resulullah'ın evlatlarının namazlarının kabul olmayıp da senin namazının mı kabul olacağını sanıyorsun?!"

Husayn b. Numeyr Habib'e hücum etti. Habib ileri çıkıp kılıçla onun başını yaralayarak attan yere düşürdü. Ancak arkadaşları onun yardımına koşup kurtardılar. Habib tekrar saldırarak onlardan 62 kişiyi cehenneme gönderdi.

Bu arada Budeyl b. Sarim ona saldırarak yaraladı. Habib atından yere düştü. Kalkmak istediğinde Husayn b. Numeyr hücum ederek mübarek başını gövdesinden ayırdı.

Yaşlı Habib'in şehid düşmesi Hz. Hüseyin'i çok üzdü. İmam, Habib'in baş ucuna gelerek buyurdu ki: "Ben bu şehadetin hesabını Allah'a bırakıyorum." dedi ve sonra "inna lillah ve inna ileyhi raciun" ayetini okudu.

Hür b. Yezid-i Riyahi Zuheyr b. Kayn'le omuz omuza vererek Ömer b. Sa'dın orsuduna hücum ettiler. Düşman onların birini çevrelediğinde diğeri muhasara halkasını parçalıyor arkadaşını

düşmanın elinden kurtarıyordu.

Bu arada Hür recez okuyarak şöyle diyordu:

Doğrusu ben Hür'üm

Sizleri kılıçtan geçiririm.

Ve bu toprakta inen en üstün kimseye yardım ederim.

Sizleri öyle öldürürüm ve bu yolda asla şüphe etmem.

Hür'rün atını hedef aldılar ve at aldığı darbeye öldü. Hür piyade olarak savaşa devam etti. Düşman askerlerinden kırktan fazlasını öldürdükten sonra düşmanın piyade birliklerinden bir grubun saldırması sonucu ayakta duramayarak yere düştü.

Bu sırada İmam'ın (a.s) dostlarından bir kaçı onlara saldırarak, can vermek üzere olan Hür'rün bedenini katligahın ortasından çadırlara doğru getirip şehidlerin bulunduğu çadırın önüne bıraktılar.

İmam can vermekte olan Hür'rün yanına gelerek başını dizleri üstüne aldı ve yüzündeki kanla toprakları temizleyerek şöyle buyurdular: "Ey Hür! Anne'nin adını hür koyduğu gibi gerçekten sen hem bu dünyada ve hem de ahirette hürsün."

Daha sonra Ali b. Hüseyin onun hakkında şu şiirleri okudu:

Hürr-ü Riyahi ne de iyidir!

Mızraklarla çarpıştığında ne de sabırlıdır!

Hür ne iyidir Hüseyin çağrıda bulunduğu

O zaman canıyla ne de fedakarlık edendir.

Ya Rabbim! Onu cennete misafir kıl.

Ve onu güzel hurilerle evlendir.1

İmam namaza durarak ashabıyla öğle namazını kılmaya başladı. Zuheyr b. Kayn ve Said b. Abdullah-i Hanefi okların İmam'a (a.s) isabet etmemesi için İmam'ın önünde durarak göğüslerini siper ettiler ve

İmam (a.s) namazı bitirince Said aldığı ağır yaralar yüzünden yere yıkıldı ve şöyle dedi: "Allah'ım! Âd ve Semud kavmini lanetlediğin gibi ahdini bozan bu insanları lanetle ve onlara azabını gönder.

Allah'ım benim selamı Peygamber'ine ulaştır." Daha sonra İmam'a (a.s) bakarak dedi ki: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) torunu sana karşı vazifemi yaptım mı?"

İmam: "Evet, ey Said; sen cennete gidiyorsun ve bir saat sonra biz de senin yanında olacağız. Benim selamımı ceddin Resulullah'a ulaştır."

Daha sonra İmam (a.s) yaranlarına hitaben şöyle buyurdu: "Ey benim dostlarım! Cennet sizin karşınızdadır ve onun kapıları sizin yüzünüze açık, nehirleri akmakta olup meyveleri yetişmiştir.

Resulullah ve Allah yolunun şehidlerizi sizi beklemekte ve sizin geleceğinizi birbirlerine müjdelemekteler. Öyleyse Allah ve Resulünün dinini himaye edin. Resulullah'ın Ehl-i Beyt'ini müdafaa edin. Allah sizleri affetsin."

Daha İmam'ın sözleri bitmemişti ki Yezid b. Ma'kel, Bureyr b. Huzayr'e hitaben şöyle dedi: "Ey Bureyr! Allah'ın size yaptıklarını nasıl değerlendiriyorsun?"

Bureyr: "Allah'a andolsun ki O'ndan iyilikten başka bir şey görmedim. Beni hayır ve iyiliğe yöneltti; seni ise ve mahcup esir etti."

İbn-i Ma'kel: "Yalan söylüyorsun, ey Bureyr! Beni Levzan'da birlikte hareket ettiğimizde mü'minlerin emirinin Hz. Ali olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Bureyr: “Evet, öyle söyledim ve şimdi de o sözlerimi tekrarlıyor ve senin sapıklardan olduğuna şahadet veriyorum. Şimdi gel mübahele edelim ve Allah’ın lanetini yalancılara üzerine kılalım.”

Daha sonra Yezid b. Ma'kel’le Bureyr b. Huzeyr ellerini kaldırarak Allah’tan yalancıyı lanet ve helak etmesini istediler. Sonra savaşımaya başladılar. Çok geçmeden Bureyr’in kılıcı Yezid’in başına inerek orada kaldı. Bureyr kılıcını Yezid’in başından çıkarmaya çalıştığı esnada Rıza b.

Munkiz-i Abdi adında birisi ona hücum etti.

Bureyr bir müddet savaştıktan sonra onu yere vurarak göğsünün üstünde oturdu. Rıza b. Munkiz akrabalarını yardıma çağırdı. Ka'b b. Cabir b. Ömer Bureyr’i öldürmek istedi. Afif b. Zuhey b. Ebi Ahmed ona seslenerek dedi ki:

Yazıklar olsun sana! Kimi öldürmek istediğini biliyor musun? O Kufe mescidinin karilerinin büyüğü Bureyr b. Huzeyr’dır. Onu kendi haline bırak.

Ama Ka'b onun sözlerini önemsemedi ve Bureyr’in arkasına bir kılıc indirdi ve ikinci darbeyi Bureyr’in başına indirerek onu şehid etti.

Ka'b eşiyle karşılaştığında eşi onu kınayarak dedi ki: Yazıklar olsun sana! Resulullah’ın evladına kılıç çekiyor ve Kufe karilerinin büyüğünü mü öldürüyorsun?! Allah’a andolsun bundan böyle seninle konuşmayacağım. Çünkü sen büyük bir cinayet işlemiş bulunmaktasın.

Hanzele b. Es’ad-i Şibami düşman ordusuna nasihat etmeye başladı ve konuşmasını şu sözlerle tamamladı: “Ey insanlar! Ben sizin için Ahzab günü gibi azaplı bir günün ve Nuh, Âd ve

Semud kavimlerinin başına gelenlerin sizin de başınıza gelmesinden korkuyorum; birbirinizi kınayacağınız ve o zaman artık Allah’ın sizi affetmeyeceği günden korkuyorum.

Bilin ki, Allah’ın saptırdığı kimseyi hiç kimse hidayet edemez. Ey insanlar! Hüseyin’i bırakın ve onu öldürmeyin, aksi durumda Allah sizi büyük bir azaba düçar edecektir.”

İmam (a.s) Hanzele’nin sözlerini duyunca ona hayır dua ederek şöyle buyurdu: “Allah sana rahmet etsin ey Hanzele. Onlar savaştan önce senin hak davetini reddederek kalkıp sana ve yaranına cevap verdiklerinde azabı hakkettiler. Ama şimdi salih kardeşlerini öldürdüler; artık

onların hallerinin nasıl olacağı bellidir.”

Hanzele: “Ey Resulullah’ın evladı! Doğru buyurdunuz; canım size feda olsun.”

Daha sonra Hanzele meydana giderek şehid oluncaya kadar savaştı.

Abis b. Ebi Şebib-i Şakiri, Şia’nın meşhur alim ve muhaddislerinden olan Şevzeb’e yaklaşıp şöyle dedi: “Ey Şevzeb! Bu gün ne düşünüyorsun?”

Şevzeb: “Ne düşünmemi bekliyorsun. Öldürülünceye kadar Resulullah’ın evladının emrinde savaşacağım.”

Abis: “Ben de senin hakkında böyle düşünüyorum. O halde şimdi İmam’ın huzuruna giderek izin iste ve savaşa git.”

Şevzeb İmam’ın (a.s) huzuruna giderek izin aldıktan sonra meydana gitti ve şehid oluncaya kadar savaştı.

Daha sonra Abis kendisi savaşa gitti. Abis’in savaşı hedef uğruna yapılan en büyük yiğitliğin bir örneğidir. Kerbela şehidleri savaşa gitmek istediklerinde İmam Hüseyin’in huzuruna giderek izin istiyor,

vedalaşılıyor, iman ve yiğitlikten bahsediyorlardı. Abis de diğer Kerbela şehidleri gibi İmam’ın huzuruna giderek şöyle dedi: “Ya Eba Abdullah! Benim yanımda yeryüzünde hiç kimse sizin kadar aziz ve sevgili değildir.

Canımdan daha aziz bir şeyim olsaydı onunla sizi bu zulüm ve ölümden kurtarabilseydim onu feda etmekten çekinmezdim. Şahid ol ki, ben senin ve babanın dini üzere ölüyorum.”

Daha sonra Abis meydana gitti ve Yezid ordusunda olan Rabi b. Temim diyor ki: “Abis’i görür görmez tanıdım. Onu öncelerden tanıyordum. Savaşlarda onun yiğitliğini görmüştüm. Ondan daha cesur birini tanıyordum.

Dolayısıyla bağırarak dedim ki: Bu arslanlar arslanı Abis b. Şebib-i Şakiri’dir. Onun karşısına

çıkan herkes öldürölür.”

Abis, ateş alevi gibi meydanda dönerek savaşmak için savaşçı istiyordu ama hiç kimsenin onun karşısına çıkmaya cesareti yoktu. Yezid ordusunun komutanı Ömer b. Sa’d bir grubun ona hücum ederek taş yağmuruna tutmasını emretti.

Abis her taraftan üzerine taş yağdığını, kendisiyle erkekçe savaşacaklarına taş yağmuruna tuttıklarını görünce üzerindeki zırhı ve başındaki başlığı çıkardı.

Böylece üzerinde elbisesi olmaksızın kendisini düşman orduları denizine atıverdi ve siyah bulutlar arkasındaki güneş ve karanlıklar içinde bir ateş gibi meydana yürüdü. Rabi b. Temim diyor ki: Allah’a andolsun ki Abis her tarafa hücum ediyordu ve

iki yüzden fazla kişi onun karşısından kaçıyor ve birbirlerinin üzerine yıkılıyorlardı. Abis böyle savaşıyordu. Nihayet Yezid ordusu onun dört tarafını kuşattı ve aldığı taş, mızrak ve kılıç yaralarıyla yere yıkıldı...

Bir grup Abisin başını ellerine almış dolaştırıyor ve her biri onu kendisinin öldürdüğünü iddia ediyordu. Böylece Abis de şehadet şerbetini içti.

Ebuzer-i Giffari’nin kölesi Cevn İmam Hüseyin’in (a.s) huzuruna çıkarak meydana gitmek için izin istedi.

İmam: “Ey Cevn! Sen afiyet ve asayiş ümidiyle bizimle buraya kadar geldin; şimdi kendi yoluna gidebilirsin.”

Cevn İmam’ın (a.s) ayaklarına kapanarak ayaklarını öpüp şöyle dedi: Ey benim imamım! İyi günlerimde sizin yanınızdaydım. Şimdi zor durumdayken sizi nasıl bırakabilirim. Ey benim mevlam! Ben kötü kokulu, hasebi düşük ve

rengi siyah bir köleyim. Güzel kokulu, şerif hasebli ve beyaz renkli olmam için cennete girmeme müsade edin. Allah’a andolsun ki, benim siyah kanım siz Resulullah’ın (a.s) Ehl-i Beyt’inin (a.s) pak kanlarına karışıncaya kadar sizi bırakmam.

Bunun üzerine İmam Cevn'a izin verdi. Cevn meydana giderek bir kaç kişi öldürdükten sonra kendisi de şehid oldu. İmam (a.s) onun başı ucuna gelerek buyurdu ki: "Allah'ım! Onun yüzünü ak et, kokusunu güzelleştir, onu salih kişilerle haşret ve onu Muhammed ve Ehl-i Beyt'iyle haşret."

Naklediyorlar ki: "Onun cesedinin yakınından geçen herkes orada miskten daha güzel bir koku hissediyordu."

Daha sonra Resulullah'ın (s.a.a) sahabesinden olup Bedir ve Sıffin savaşlarına katılarak Resulullah ve Hz. Ali'nin emrinde kılıç sallamış olan yaşlı Enes b. Haris gözlerine dökülen kaşlarını bir mendille ve emamesin de beline bağlayarak İmam'ın (a.s) huzuruna çıkıp cihad için izin alarak meydana gitti ve Yezid ordusundan atmış kişiyi öldürdükten sonra şehid oldu.

İmam onu seyrederken, "Allah senin bu çabanı mükafatlandırsın ey yaşlı adam." diye buyuruyordu.

Sıra Amr b. Cünade-i Ensari'ye geldi. Babası Cünade b. Ka'b-i Ensari Aşura sabahı İmam Hüseyin'in (a.s) ashabından bir grupla birlikte birinci saldırıda şehid olmuştu. Onbir yaşında olan bu çocuğun annesi ona diyordu ki:

Oğlum! Annenin yanından kalkarak savaş meydanına git ve Resulullah'ın torununun gözleri önünde savaş. Amr b. Cünade meydana gitmek istediğinde İmam Hüseyin : "Onun babası yeni şehid oldu. Bunun şehid olması annesine ağır gelebilir. Onu çadırlara geri çevirin." dedi.

İmam Hüseyin'in (a.s) bu sözü karşısında Amr b. Cünade şöyle arzetti: "Annem babam size feda olsun. Meydana giderek savaşmamı annem emretti. Savaş elbiselerini kendi elleriyle giydirdi bana. Nolur bana izin verin."

Bu delikanlı genç izin aldıktan sonra meydana giderek şöyle recez okudu:

İmamım Hüseyin, imamların en üstünüdür.

Hüseyin, Peygamberin gönlünün sevincidir.

Hüseyin, Ali ve Fatıma'nın oğludur.

Böyle iyi bir imam tanıyor musunuz?!

Yüzü güneş gibi parlak, alnı dolunay gibi nurludur.

Daha sonra düşmana hücum ederek şehid oluncaya kadar savaştı. Onun başını gövdesinden ayırarak İmam Hüseyin'in ordugahının önüne fırlattılar. Annesi öne çıkarak oğlunun başını alıp bağrına bastı ve şöyle dedi:

"Ey oğlum aferin sana, ey gönlümün mutluluğu, ey gözümün nuru." Daha sonra "Biz Allah yolunda verdiğimiz şeyi geri almayız" anlamında oğlunun başını düşmana doğru attı. Sonra kendisi de yerden bir sopa alarak düşmana saldırdı ve şöyle recez okudu:

Ben kadınlar arasında zayıf bir kadınlım.

Size şiddetli bir darbe indireceğim

Şerefli Fatıma'nın evlatlarını savunma uğrunda.

İmam kadınların meydana gitmesine razı olmadığı için onu çadırlara geri çevirdi.

Sonra Haccac b. Mahzur-i Cufi meydana gitti. Bir müddet savaşıp yüzü kızıl kanlara boyandıktan sonra İmam'ın (a.s) huzuruna çıkarak şöyle dedi: "Ey Hüseyin! Bugün dedeniz Resulullah'la mülakat edeceğim, sonra Peygamber'in vasiyyi bildiğimiz babanız Ali'yi göreceğim."

İmam Haccac'a cevap olarak buyurdu ki: "Ey Haccac! Ben de senin peşinden onların arasına geleceğim."

Daha sonra Haccac meydana dönerek şehid oluncaya kadar savaştı.

Ondan sonra Suveyd b. Amr b. Ebu-l Mut'a meydana gitti. Attan yere düştüğünde Yezid ordusu onun öldüğünü sandı. İmam Hüseyin şehid olduğunda oradakilerin "Hüseyin şehid oldu" dediklerini duyunca yerinden kalkarak şehid oluncaya kadar Yezid ordusuyla savaştı.

Suveyd İmam'ın (a.s) şehadetinden sonra Kerbela'da şehid olan en son yaranıdır.

Artık İmam Hüseyin'in Ehl-i Beyt'inden başka kimsesi kalmamıştı. Ehl-i Beyt, Allah ve resulünün dinini diri tutmak için azimle ölüme karşı gidiyorlardı.

İmam Hüseyin'in yakınları toplanarak birbirleriyle vedalaşıyorlardı. İmam Hüseyin'in Ehl-i Beyt'inden savaş meydanına giden ilk kişi herkesten çok Peygamber'e benzeyen büyük oğlu Ali Ekber'dir.

Bu arada kadınlar etrafına toplanarak diyorlardı ki: Ey Hüseyin'in oğlu! Bizim gurbetimize merhamet et; çünkü senden uzak kalmaya tahammül edemeyiz diyerek sitem ettiler.

Ali Ekber İmam'dan (a.s) izin alarak meydana gitti ve şöyle recez okudu:

Ben Hüseyin b. Ali'nin oğlu Ali'yim

Biz Peygamber'in en yakınları Ehl-i Beyt'iyiz.

Kılıcımla size saldırır ve babamı savunurum;

Haşimi ve Alevi yiğidinin derbesiyle.

Vallahi o haramzade bize hükmedemez

Bu sırada İmam Hüseyin (a.s) sakalını tutarak başını gökyüzüne kaldırıp gözlerinden akan yaşlar yüzünü ıslatırken şöyle diyordu: "Allah'ım! Şahid ol ki, halk içinde Peygamber'in Muhammed'e en çok benzeyeni bu kavmin üzerine gidiyor.

Biz Peygamber'i görmek istediğimizde ona bakıyorduk. Allah'ım! Yeryüzünün nimetlerini bu kavimden al ve onları dağıtiver. Hiç bir zaman pak kullarını onlardan razı etme; çünkü onlar bizi

davet ederek bize yardım edeceklerine dair sözverdikleri halde bize kılıç çektiler.”

İmam daha sonra Ömer b. Sa’d’a şöyle hitap etti: “Ey Sa’d’ın oğlu! Benimle Resulullah arasındaki bağı görmezlikten geldin. Allah senin neslini kurutsun.”

“Allah Adem, Nuh, İbrahim ve Âl-i İmran’ı seçerek onları diğer insanlara üstün kıldı. Ve biz o seçilmiş insanların soyundanız.”

Ali Ekber düşman ordusuyla savaşa koyuldu. Onlardan yetmişini öldürdükten sonra susuzluktan babasının yanına dönerek susuzluğunu dile getirdi.

İmam: “Yakında deden Resulullah’ı görecek ve onun elinden su içeceksin ve artık ondan sonra asla susamayacaksın.”

Ali Ekber tekrar meydana giderek düşman ordusuyla savaşa devametti. Bir ok ansızın boğazına isabet etti ve Murret b. Munkez-i Abdi mızrakla Ali Ekber’in başına vurdu, sonra da başına bir kılıç darbesi indirdi.

Bunun etkisi üzerine Ömer b. Sa’d’ın askerleri kılıçlarıyla Ali Ekber’in vücudunu param parça ettiler.

İmam Hüseyin (a.s) oğlunun baş ucuna gelerek başını dizlerinin üstüne alıdı ve şöyle buyurdu: “Allah seni öldüren bu zalim kavmi öldürsün. Allah ve Resulullah’ın hürmetini ortadan kaldırmaya ne kadar da cüret ettiler. Artık senden sonra dünyaya yazıklar olsun.”

Daha sonra İmam avucunu oğlunun kanıyla doldurarak onu gökyüzüne savurdu ve o kanın bir damlası bile yere düşmesi.

İmam (a.s) oğlunun cesedini şehitlerin bulunduğu çadırın önüne getirmelerini emretti. Daha sonra Ehl-i Beyt kadınları Ali Ekber’in cesedinin etrafına toplanarak bedeninin kanlar içinde ve parça parça olduğunu görünce feryad ederek ağlamaya başladılar.

Düşmanın kılıç ve mızraklarının izleri vücudunun her yerinde görülmekteydi. Haşimi kadınlarının önünde Zeynep vardı. Ağlamak ona rahatlık vermiyordu. Kendisini Ali Ekber’in pak cesedinin

üzerine atarak kardeşinin ciğer paresini bağrına basıp feryad ediyordu.

Abdullah b. Müslim b. Akil, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna çıkarak izin alıp meydana çıktı ve şöyle recez okudu:

Bugün babam Müslim'le görüşeceğim,

Peygamber'in dini uğrunda öldürülenlerle görüşeceğim

Abdullah b. Müslim küfür ordusuna üç kere hücum etti ve her defasında onlardan bir çoğunu cehenneme gönderdi. Nihayet Yezid b. Rukkad-i Cuhani'nin attığı ok alnına isabet etti.

Abdullah feryad ederek dedi ki: "Allah'ım, bu kavim bize ihanet etti; bizi öldürdükleri gibi sen de onları öldür. "Bu esnada birisi mızrağını Abdullah'ın kalbine saplayarak onu şehid etti.

Abdullah'ın şehid edildiğini gören Ebu Talibin çocukları topluca Kufelilere hücum ettiler. İmam Hüseyin (a.s) onlara hitaben buyurdu ki: "Ey amcazadeler! Ve ey Ehl-i Beyt'im! Ölümüne karşı sabırlı olun; Allah'a anıdolsun ki artık bugünden sonra hakaret ve ihanete uğramayacaksınız."

Daha sonra Avn b. Abdullah b. Cafer-i Teyyar şehit düştü, kardeşi Muhammed ve Abdurrahman b. Akil ve kardeşi Cafer b. Akil ve Muhammed b. Müslim b. Akil şehid oldu.

Daha sonra Muhammed b. Ebu Bekr b. Emir-ul Mü'minin meydana çıktı ve Bekr-i Nehavi onu şehid etti. Ondan sonra Abdullah b. Akil Yezid ordusunun içine dalarak onlardan bir çoğunu öldürdü ve kendisi de yaralanarak yere düştü;

Osman b. Halid-i Tamimi gelerek onu şehid etti. Onun peşinden Rembe adındaki Ümm-ü Veheb'in oğlu, Abdullah-i Asgar, Ebu Bekr b. Hasan b. Ali, Ömer b. Sa'd'ın ordusuna saldırarak onlardan bir grubunu öldürdükten sonra şehadete ulaştı.

Sonra çocuk yaşta olan (Onüç yaşında) Kasım b. Hasan İmam'ın (a.s) yanına gelerek meydana gitmek için izin istedi. İmam onu bağrına basarak kardeşi Hasan'ı hatırlayıp ağladı ve sonra ona izin verdi.

Kasım'ın yüzü dolunay gibi parlıyordu. Kasım kılıcını çekerek küfür ordusuna hücum etti ve onlardan çoklarını cehenneme gönderdikten sonra Amr b. Sa'd b. Nufeyl-i Ezudi başına bir kılıç darbesi indirdi.

Kasım başı yarılınca amcası Hüseyin'i yardıma çağırdı. Bu durumu izleyen İmam Hüseyin (a.s) Kasım'ın yardımına koşarak Kasım'ın katilini cehenneme gönderdi.

Ömer b. Sa'd'ın ordusu Amr'ı kurtarmak istedilerse de, ancak karşılarında İmam Hüseyin'i (a.s) bulunca İmam'ın kılıcının önünden kaçtılar. Sonra İmam Kasım'ın baş ucunda durarak şöyle buyurdu:

"Seni öldüren kavim Allah'ın rahmetinden uzak olsun. Kıyamet gününde senin hakkında onların hasmı, ceddin Resulullah ve baban Emir'ul Mü'minin'dir. Allah'a andolsun ki sen amcanı yardıma çağırdığın da sana cevap verememesi veya cevabının bir faydası olmaması amcana çok çetindir.

Vallahi bu ses öyle bir kimsenin sesi ki zulümle öldürenleri çok, yardımcıları ise azdır."

İmam (a.s) yeğeninin vücudunu çadırlara getirerek oğlu Ali Ekber'in yanına uzattı.

Abbas b. Ali Ehl-i Beyt'ten bir çoklarının şehid düştüğünü görünce kardeşlerine yönelerek şöyle dedi: "Ey annemin oğulları! Toplanın ve kafirler topluluğuna saldırın ki,

Allah sizden razı olsun." Bunun üzerine Ebu-l Fazl Abbas'ın kardeşleri Abdullah, Cafer ve Osman İmam Hüseyin'in (a.s) huzurunda Ömer b. Sa'd'ın ordularına hücum ederek şehid oluncaya kadar onlarla savaştılar.

Kardeşlerinin şehid düştüğünü gören Abbas kendisinden başka İmam Hüseyin'in kimsesinin kalmadığını gördü, İmam'dan (a.s) meydana gitmek için izin istedi.

İmam Abbas b. Ali'ye buyurdu ki: "Ey kardeşim! Sen benim sancaktarımsın."

Abbas: "Allah'a andolsun ki kalbim daralmış durumdadır. Azizlerimizin kanının intikamını bu münafık insanlardan almak istiyorum."

İmam: “O halde haremdeki susuz yavrucaklar için biraz su getirmeye çalış.”

Abbas küfür ordusunun karşısında durarak onlara nasihat etti ve çocukların susuzluğunu hatırlatarak onlardan biraz su vermelerini istedi. Ancak Abbas’ın sözleri o ölü kalplere etki etmeyince İmam’ın yanına geri döndü ve çocukların susuzluktan feryat ettiklerini duydu. Bir tulum alarak atına bindi ve Fırat’a doğru hareket etti.

Fırat kıyısında dört bin kişi Abbas’ı çevreleyerek onu mızraklarına hedef aldılar. İmam Hüseyin’in (a.s) ordusunun komutanı ve İmam’ın büyük kardeşi düşman ordusunun çokluğundan bir zerre korkmadı ve onların safını yararak suya ulaştı.

Tulumu suyla doldurduktan sonra avcunu suyla doldurup içmek için ağzına yaklaştırdığında İmam Hüseyin’in susuzluğunu hatırlayarak elindeki suyu tekrar Fırat’a döktü ve kendi kendisine şöyle dedi:

“Ey nefis! Hüseyin’den (a.s) sonra hayatta olup olmaman farketmez

Hüseyin şehadete doğru giderken sen ırmağın soğuk suyunu mu içmek istersin?

Allah’a andolsun ki, bu dinimin mücadele etmediği bir şeydir.”

Daha sonra su tulumunu alarak atını çadırlara doğru sürdü. Yezid orduları Abbas’ın yolunu kestiler. Abbas kılıç sallayarak onları öldürdüğü halde şöyle recez okumaktaydı:

“Ölümden korkmam ben, ölüm sesi duyduğumda.

Kılıçlar arasında bedenim kaybolursa bile

Feda olsun canım Mustafa’nın (s.a.a) pâk torununa.

Çadırlara su tulumu götüren Abbas benim.

Karşılaştığımda savaşmaktan da hiç korkum yok.”

Bu esnada Zeyd b. Verka el Cuheni saklandığı yerden çıkararak Hekim b. Tufeyl'le birlikte Abbas b. Ali'nin sağ kolunu bedeninden ayırdılar. Abbas b. Ali kılıcı sol eline alarak şöyle recez okudu:

“Vallahi sağ kolumu da kesseniz

Ben yine dinimi savunacağım

İmamım ve sadık olan önderimi

Pâk ve emin olan Peygamber'imın torununu himaye edeceğim.”

Hekim b. Tufeyl tekrar hücum ederek bir kılıç darbesiyle Abbas b. Ali'nin sol kolunu da bedeninden ayırdı. Bunun üzerine Abbas sancağı göğsüne çekti. Küfür ordusu onu kuşatarak ok yağmuruna tuttular.

Bu esnada bir ok su tulumuna isabet etti, ikinci ok göğsüne ve üçüncüsü de gözüne isabet etti. Ve sonra da birisi çadır direğiyle İmam Hüseyin'in yiğit kardeşine hücum ederek başını yardı. Bu sırada Abbas b. Ali şöyle seslendi:

“Benden sana selam olsun ya Eba Abdullah”

İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin sesini işitince başı ucuna gelerek Haşimilerin yiğitlik örneği, iman direği, şeref ve izzetin kalbi ve sancaktarını o halde görünce “Şimdi belim kırıldı” buyurdu.

Daha sonra kılıcını çekerek o adam kılığındaki domuz sıfatlılara hücum etti. Küfür ordusu İmam Hüseyin'in kılıcının karşısında kaçıyorlardı. İmam (a.s) feryad ederek şöyle buyuruyordu:

“Nereye kaçılıyorsunuz ey kalleşler. Siz benim belimi kırdınız. Daha sonra İmam kardeşinin başı ucunda durarak onun başını dizlerine aldı. Böylece Abbas b. Ali de şehadet şerbetini içerek Rabb'ine kavuştu.

İmam Hüseyin kardeşinin şehadetinden sonra çadırlara döndü. Bu olay İmam'a öyle ağır geldi ki belini büktü. İmam'ın gözünden yaşlar akıyordu. Sakine babası İmam Hüseyin'i karşılayarak amcası Abbas'ın ne olduğunu sordu. İmam Hz. Abbas'ın şehit düştüğünü Sakine'ye anlattı.

Zeynep bunu duyunca “Vay kardeşim” diye feryat etti.

İmam Hüseyin nereye yönelse bir başka acıyla karşılaşılıyordu bir yanda kanlara boyanmış dostları, bir yanda kadınların ve çocukların feryat ve figanlarını görüyordu. Bu esnada İmam: “Ey kavim, sizin aranızda Resulullah’ın Ehl-i Beyt’ini savunacak birisi yok mu?” diye buyurdu!!!

İmam’ın sözlerini işiten kadınların feryatları daha da bir yükseliverdi. İmam Seccad (a.s) اساسına yaslanarak arkasında eliyle kılıcı sürükleyerek savaşa gitmek için dışarı çıkınca İmam Ümm-ü Kulsüm’e hitaben şöyle dedi: “Onun önünü alarak koruyun ki yeryüzü Resulullah’ın evlatlarından boş kalmasın”

Daha sonra İmam vedalaşmak için haremdeki kadınların susmalarını istedi. İmam Resulullah’ın kılıç ve kalkanını kuşandıktan sonra vedalaşmak için süt içen yavrucağını getirmelerini istedi.

Zeynep Ali Esger’i kardeşine verdi. İmam bebeği kucağına alarak yüzünü öptü. Daha sonra düşmanların karşısında tutarak ona su vermelerini istedi. Ansızın Hermele okla bebeğin boğazını hedef aldı. İmam Avcunu bebeğin kanıyla doldurup onu gökyüzüne serpererek şöyle buyurdu:

“Üzüntülere tahammül etmeyi kolaylaştıran Allah’ın bu halimizi görmesidir. Allah’ım! Bu musibet ruhun bedenden ayrılmasından kolay değil. Allah’ım! Biliyorum ki zaferden daha iyisini bize nasib ettin ve zalimlerden bizim intikamımızı alacaksın ve bizim bu kavimden çektiklerimizi ahiretimiz için biriktireceksin.”

Bu esnada İmam kendisine, “Ey Hüseyin! Bebeği bırak, cennette iyi eğitimciler var onun için” diye hitap edildiğini duydu.

İmam (a.s) bebeğin cesedini Hz. Zeyneb’in çadırına götürdü. Çünkü annesinin, bebeğinin öldürüldüğünü görmeye tahammül edemeyeceğini biliyordu. Zeynep Ali Esger’in boğazında bir ok olduğunu görünce İmam'a hitaben dedi ki:

Ey kardeşim! Onu benim gözümün önünden uzaklaştı. Onun ölüsünü görmeye tahammül edemem. İmam, Ali Esger için bir mezar kazarak boğazındaki okla birlikte onu toğrağa gömdü. Çünkü biraz sonra küfür ordusunun kendisinin ve dostlarının pâk bedenlerini atların ayakları

altında çiğneyeceklerini biliyordu.

İmam Hüseyin bir arslan gibi meydana çıktı; Muhammed ve Ali'nin kanı, Fatıma ve Hasan'ın kanı, Hamza ve Cafer-i Teyyar'ın kanı, Peygamberler'in kanı Musa ve İsa'nın kanı, İbrahim ve İsmail'in kanı damarlarında kaynıyordu.

Hiz. İbrahim'in Allah yolunda dökmesi nasib olmayan kan, şimdi Resulullah'ın Ehl-i Beyt'i tarafından Allah için dökülüyordu. Bundan dolayıdır ki İmam "Hüseyin'e Allah'ın kanı" demişlerdir.

İmam küfür ordusunun sağ tarafına hücum ederek şöyle buyurdular:

"Ben Hüseyin b. Ali'yim

Sizin karşınızda baş eğmemeğe yemin etmişim.

Doğrusu babamın Ehl-i Beyt'ini himaye eder

Ve Peygamber'in dini üzere ölürüm."

Abdullah b. Ammar b. Yahud diyor ki: "Allah'a andolsun Hüseyin gibi musibete uğrayan bir kimseyi görmedim. Evlatları ve yarenleri gözleri önünde öldürüldüğü halde yiğitce kılıç sallıyor, meşhur kahramanlar, karşısından kaçıyor ve hiç kimse karşısına çıkmaya cüret edemiyordu."

Bu arada Ömer b. Sa'd şöyle bağırdı: "Bu Arap kahramanlarını kılıcıyla yerlere seren Ali'nin oğludur. Her taraftan onu çevirin."

Ömer b. Sa'd'ın bu sözlerinden sonra İmam Hüseyin'e meydanın dört tarafından dört bin mızrak fırlatılıyordu. Ve onlardan bazıları risalet ailesinin çadırlarına saldırmaya başladılar. İmam Hüseyin küfür ordusunun çadırlara hücum ettiklerini görünce şöyle feryat etti:

"Ey Ebu Sufyan ailesine uyanlar' Eğer dininiz yoksa, kıyamet gününden korkmuyorsanız, hiç olmazsa dünyanızda hür kişiler olun. Eğer arap olduğunuzu iddia ediyorsanız hasebinize dönün ve insanlık şerefınızı koruyun."

Şimr cevaben: “Ne diyorsun ey Fatıma’nın oğlu?” dedi.

İmam: “Ben sizinle, siz de benimle savaşıyorsunuz; bu kadınların hiç bir suçu yok. Ben hayatta olduğum sürece askerlerinizi Ehl-i Beyt’ime saldırmaktan alıkoyun.”

Şimr: “Doğru söylüyorsun ey Hüseyin” dedi.

Bunun üzerine Yezid’in ordusu Hüseyin’e hücum ettiler ve savaş yeni bir boyut kazandı. Gücünü susuzluk nedeniyle büyük ölçüde yitiren İmam (a.s) kılıç sallayarak Fırat’a doğru ilerledi

Dört bin kişiyle Fırat’ı kuşatan Amr b. Haccac’ı yolundan uzaklaştırarak Fırat’a ulaştığı an adamın biri şöyle seslendi: "Nasıl su içme lezzetini alabilirsin; oysa çadırlarını yağmalamaktalar."

İmam Hüseyin (a.s) bir damla su içmeden Fırat’ı terkederek çadırlara yöneldi. Kılıç sallayarak o alçak insanları dağıttı ve bir kere daha Ehl-i Beyt’ini teskin ederek şöyle buyurdu:

“Zor ve gamlı günler için hazırlanın ve bilin ki, Allah Teala sizin koruyucunuzdur; sizi yakın bir zamanda düşmanların şerrinden kurtaracak, akibetinizi hayır kılacak ve düşmanınızı çeşitli azaplara düşürmektir.

Bu zorluk ve musibetlere karşılık çeşitli nimet ve kerametler bağışlayacaktır. Öyleyse şikayet etmeyin ve değerinizi düşürecek şeyleri ağızınıza almayın.”

Bu esnada Ömer b. Sa’d ordusuna bağırarak şöyle seslendi: “Hüseyin’e hücum edin ve kendisiyle meşgulken onu öldürün. Allah’a andolsun ki, kendine gelirse onu kendinizden uzaklaştıramazsınız.

Bunun üzerine Yezid ordusu ok ve mızraklarla İmam Hüseyin’e (a.s) saldırmaya başladılar; öyle ki sayısız oklar havada birbirine isabet ediyordu. İmam Hüseyin (a.s) hırçın bir aslan gibi onlara hücum ediyor, karşısına çıkanlar yere seriliyordu.

Yezid ordusunun ok yağmuru ise üzerine yağıyordu. İmam ara-sıra çadırlardan duyulacak yüksek bir sesle: “La hevla ve la kuvvete illa billah-il aliyy-il azim” diyordu.

Düşman ordusundan biri şöyle dedi: “Ey Hüseyin! Bakiver şu Fırat’a. Vallahi susuzluktan ölecek ve ondan tadmayacaksın.”

İmam (a.s) buyurdu ki: “Allah’ım! Onu susuzluktan öldür.”

Nakledildiği üzere o adam sürekli su içtiği halde her zaman susuzdu ve nihayet aşırı miktarda su içmesi yüzünden cehenneme yuvarlandı.

O sırada Ebu Hutufeş adındaki bir adamın attığı ok İmam’ın alnına isabet etti. Oku dışarı çıkarınca bütün çehresini kan kapladığı halde şöyle buyurdu:

“Allah’ım, bu kavmin başıma neler getirdiklerine sen şahid ol. Allah’ım onları grup grup ortadan kaldır. Onlardan hiç birini yeryüzünde sağ bırakma. Allah’ım başışını bu halktan uzak eyle.”

İmam (a.s) daha sonra sözlerine şöyle devam etti: “Ey günahkar ümmet, Resulullah’ın Ehl-i Beyt’ine karşı ne kadar da kötü bir davranışınız var. Allah’a andolsun ki ben Allah’tan şehadet kerametini arzuluyorum. Ve bilmeyeceğiniz bir şekilde intikamımı sizden alacak olan O’dur.

Bu arada Husayn b. Malik-i Sekuni İmam'a hitaben şöyle sordu: “Ey Fatıma’nın oğlu! Allah senin intikamını bizden nasıl alacak?”

İmam: “Allah sizleri birbirinizin canına düşürecek ve üzerinize acı bir azap inecektir.”

İmam (a.s) dinlenmek için bir süre savaşı bıraktığında alnına bir taş isabet etti ve tekrar yüzünü kan kapladı. İmam gömleğinin bir köşesini kaldırarak yüzünün kanını silmek istediğinde üç şubeli bir ok İmam’ın kalbine isabet etti. Bu esnada İmam kurban kesilirken okunan şu duayı okudu:

“Bismillahi ve billah ve ala milleti Resulillah” sonra başını gökyüzüne kaldırıp şöyle nida etti: “Allah’ım! Sen iyi biliyorsun ki, bunlar öyle bir kimseyi öldürüyorlar ki bütün yeryüzünde ondan başka peygamberin bir torunu yoktur.”

Daha sonra oku arkadan çıkardı ve kan oluk gibi dışarı akmaya başladı. İmam Hüseyin (a.s) kanıyla elini doldurup onu gökyüzüne serperek şöyle buyurdu:

“Allah’ım! Ölümü bana kolay kıl.”

İkinci kez avcunu kanla doldurarak onu yüzüne başına serpererek şöyle buyurdu: “Allah ve Resulüyle böyle görüşmek istiyorum.”

Kanın akmasıyla İmam gücünü kaybetti. Bu esnada Malik b. Bısr-i Kindi İmam’a yaklaşıp ona çirkin sözler söyledikten sonra kılıcıyla İmam’ın başına vurdu. İmam’ın başından kan akmaya başladı.

Hani b. Sedid diyor ki: “İmam Hüseyin (a.s) yere oturunca Kufeliler’in onun etrafını çevirdiklerini gördüm. O sırada Abdullah b. Hasan düşmanın İmam’ı aralarına aldıklarını görünce ona doğru koştu. Bahr b. Ka’b kılıcını İmam Hüseyin’e indirmek üzereydi. Abdullah bu sahneyi gördüğünde dedi ki:

“Ey kötü kadının oğlu! Amcamı mı öldürüyorsun?”

Bahr öfkelenerek kılıcını Abdullah’a savurdu. Bu kılıç darbesiyle Abdullah’ın eli kesilerek pazusunda asılı kaldı.

Bu küçük yavrucuk duyduğu şiddetli acı ve ağrı yüzünden İmam’a yönelerek şöyle dedi: Ey amca! İmdadına yetiş, beni bu dert ve musibetten kurtar.

İmam: “Ey yeğenim sabret; Allah Teala seni pâk ve salih ceddin Resulullah’a, Ali’ye, Hamza’ya, Cafer’e ve Hasan’a kavuşturacaktır.” buyurdu.

Bu esnada Hermele bir ok atarak onu İmam Hüseyin’in kucağında olduğu halde öldürdü.”

İmam Hüseyin (as) Küfür ordusu arasında katligahta öylece duruyordu. Her biri Hüseyin’i başkası öldürmesini istiyordu. Şımr bağırarak, neye durmuşsunuz, neyi bekliyorsunuz. Hüseyin’in işini bitirin dedi.

O sırada Res b. Şerif İmam’ın (a.s) sol omuzuna bir darbe indirdi. Sonra bir ok İmam’ın boğazına ve diğer biri de boynuna isabet etti. Senan b. Enes İmam’ın göğsüne ve Salih b. Veheb ise yan tarafına vuruyordu.

Bu sıralarda İmam'ın atı, başı kanlı olduğu bir halde gidip çadırların önünde durdu. Çadırdaki kadınlar baş ve dizlerine vurarak çadırdan dışarı çıkmaya başladılar.

Ümm-ü Kulsüm diyordu ki: "Vay halimize, Hüseyin meydanın ortasında yığılmış duruyor"
Zeynep, "Ey kardeşim, senden sonra dünyada yaşamanın değeri yoktur. Keşke yerle gök birbirine geçseydi." dedi.

Daha sonra Zeynep İmam Hüseyin'e doğru gitti. İmam Hüseyin katligahın ortasında duruyordu. Zeynep, "Ey insanlar, sizin aranızda bir müslüman yok mu? Bakın Peygamber'in ciğer paresinin başına neler getirdiler." diye haykırdı.

Ömer b. Sa'd, "Ey Kufeliler! Hüseyin'in işini bitirin" diye bağıırıyordu. Bunun üzerine Şimr İmam'ın göğsü üzerine oturdu. ...Ve kısa bir süre sonra İmam Hüseyin'in (a.s) başının düşman elinde dolaştırıldığını gördüler!...

Hepimiz Allah'tanız ve hepimiz O'na döneceğiz.

Allah'ın selamı İmam Hüseyin (as)'ın ve takipçilerinin üzerine olsun. Allah'ın Lâneti onları şehid eden ve ettirenlerin üzerine olsun.

.Başarı Allah'tandır